

[Hans Rasmussen.]

Denne forretningsgang har selvsagt skabt en almindelig frygt blandt mange industriarbejdere, der særlig er beskæftiget i formier og sliberier, om vor beskyttelses- og vor erstatningslovgivnings effektivitet.

Den pågældende sag blev først optaget til behandling i direktoratet for ulykkesforsikring i 1958, og det tog herefter ca. 4 år, før den var færdigbehandlet. Den pågældende formers fagforening, Formerforbundets afdeling i Odense, har taget initiativet til, at såvel direktoratets administrative behandling af den konkrete sag som dens udfald indbringes for ombudsmanden.

Sagen giver imidlertid anledning til en virkelig principiel overvejelse af arbejdsgangen i de administrative organer, som beskæftiger sig såvel med ulykkesforsikringen som invaliditetserstatninger. Det er en almindelig opfattelse i offentligheden, at det administrative apparat virker alt for tungt på disse områder, hvor der netop, fordi der er tale om folk, som er slået ud af deres erhverv og har fået deres økonomi ødelagt, er et særligt behov for effektiv behandling af sådanne sager.

Selv om det må erkendes, at der i sygdomstilfælde som for eksempel silicoseangreb kan kræves mange undersøgelser, burde sådanne dog kunne foretages inden for en rimelig tid. Det er således helt ufatteligt at skulle acceptere, at der skal gå over 4 år, før en sag endeligt afgøres, — endsige de 7-8 år, der i Odensetilfældet hengik, efter at formere første gang af en læge blev erklæret for sygdomsramt.

Spørgsmålet tilsigter derfor at opfordre ministeren til at tage initiativet til:

1) en undersøgelse af arbejdsgangen og sagsbehandlingen i direktoratet for ulykkesforsikring med det formål for øje at søge gennemført en administration, som befolkningen kan have fuld saglig tillid til.

Det bør også være en administration, som er effektiv og hurtigt behandlende i sådanne af lignende karakter opståede sager.

Endvidere bør det alvorligt overvejes, om ikke direktoratet for ulykkesforsikringens afgørelser stærkere bør baseres på erklæringer fra de ulykkesramtes egne læger i stedet for på grundlag af erklæringer fra

læger, der ofte kun kender de ulykkesramte som „et tilfælde“.

En undersøgelse, der støtter sig på erklæringer navnlig fra de læger, der har et virkeligt kendskab til egne patienter, vil, så vidt jeg kan se, have stor værdi for offentligheden og ikke mindst for de mange lønmodtagere, der på grund af ulykker på arbejdspladserne kommer i forbindelse med direktoratet,

2) at sager, der på grund af fejlagtige diagnoser er indbragt for en instans, men rettelig burde have været indbragt for en anden, så snart den fejlagtige indbringelse er konstateret, af administrationen overføres til behandling det rette sted. Hermed vil megen tidsspilde kunne undgås, og befolkningen fritages for den gene at måtte gå forgæves fra det ene offentlige kontor til det andet.

Socialminister *Bundvads* svar (26. juni 1963):

Det ærede medlem hr. Hans Rasmussen har spurgt mig, om jeg vil overveje en stærkt tiltrængt ændring af arbejdsgangen i de administrative organer, der beskæftiger sig med ulykkesforsikringen og med invaliditetserstatninger.

I tilslutning til dette spørgsmål har det ærede medlem peget på, at der er forekommet et tragisk dødsfald ved, at formier Henry Valdemar Nielsen, Odense — efter første gang i 1955 at være erklæret syg af lungesygdommen silicose — er død i januar 1963, uden at hans sag forinden havde nået at blive endeligt afgjort i direktoratet for ulykkesforsikringen, og at dette har skabt en almindelig frygt blandt mange industriarbejdere, der særlig er beskæftiget i formier og sliberier, om vor beskyttelses- og vor erstatningslovgivnings effektivitet.

Det ærede medlem har med spørgsmålet tilsigtet, at der foretages en undersøgelse af arbejdsgangen og sagsbehandlingen i direktoratet for ulykkesforsikringen med det formål at søge gennemført en administration, som befolkningen kan have fuld saglig tillid til, og har herunder været inde på, om direktoratets afgørelser i højere grad bør baseres på erklæringer fra de skadedes egne læger.

Jeg har i anledning af det stillede spørgsmål indhentet erklæringer fra henholdsvis